

ale pak se posunula o kousek dál a nechala tím směrem posvítit jednu z pouličních lamp.

„Támhle je!“ vzdychla. Na zemi, kde se konec plotu setkával s chodníkem, ležela drobounká červenka. Hana slyšela, jak za ní Evan zalapal po dechu.

„Krásná vánoční červenka,“ zašeptala Hana a upřeně na ni hleděla. „Není nádherná?“ dodala a obdivovala její lesklý červený hrudníček. Hlavičku měla nakloněnou na jednu stranu a upírala na ně svá zářivá černá očka.

Červenka měla hlavu a hřbet světle hnědé barvy jako kůra stromů, které lemovaly ulici.

„Nikdy předtím jsem neviděl červenku tak zblízka,“ řekl Evan.

„Hele, podívej,“ snažila se Hana pořád šeptat. „Pod červeným hrudníkem má bílý flíček. Není to roztomilé?“

„Ta je ale krotká,“ divil se Evan, když na ně červenka znovu zacvrlikala. „Nechápu, proč neuletí.“

„U nás na zahradě žije jeden drozd,“ řekla Hana. „Vždycky nás přijde pozdravit, když táta pracuje na zahradě. Někdy si prostě jen sedne na jeho rýč a pozoruje ho. Myslím, že čeká, jestli nevykope nějakého červíka.“

„To zní skvěle.“ Evan se znovu podíval na červenku. „Dědeček mi jednou říkal, že červenky jsou hrozně teritoriální. Vždycky si brání své území. Když se dívám na tuhle,